

S Z Ó Z A T A V I H A R B A N

A tenger síkja nap tűzében ég.
 Az ég felette fényes, tiszta, kék.
 A nagy távolban, ott, hol összeér
 Az ég s a víz, — ott csillog pár fehér
 Felhőszalag. A víz hátán halad
 Sok-sok hajó a kék mennybolt alatt.

S a felhőfoszlány lassan nőni kezd.
 Mind-mind nagyobb és szürkébb színű lesz.
 Sötét felhők közt villám villan át,
 Szél indul és a hullám taraját
 Mind vészesebbre túrja, hajtja fel.
 Egyik-másik hajó már táncrea kel.
 S csak zúg, csak bűg az orkán-orgona.
 Sok roncsot, sziklát hord az ár tova.
 Vakító villám száz, meg száz cikáz!
 Hullámhegy a hullámvölgygel csatáz!
 És a hajóknak büszke népe már
 Küszködve hullik, míg a tengerár
 Újabb hajókat ér, sodor tova!
 Hahó! Csak zúg az orkán-orgona!

Mi lesz, mi lesz, mi vége lesz vajon?
 Ki vesz erőt ez őrjöngő bajon?
 Ki lesz, aki e sok örvény közül
 Egyszer majd győztesképen kikerül?
 Mikor lesz vége? S milyen lesz a vég?
 Minden hajósnép ezt, ezt kérdi rég . . .

És egyszer . . . szózat kél a légen át
 És túlharsogva orkán-orgonát,
 Vad szélvihart és mennydörgő robajt,
 És ércsikorgást, bűgást, bős morajt,
 Haló-sikoltást, fuldoklók jaját,
 S a parton siróknak fájó szavát,
 A vészben is mámortól kacagást,
 Parancsszót, hörgést, dörgést, durranást,
 Mindent túlzengve szól a szózat im:
 „Halljátok meg a vész hullámain:
 Csak oly nép győzi meg a vad vihart,
 Mely összetart és mindvégig kitart!”

Écsy Ö. István